హారర్ స్టోరీ

వేసవికాలం. మధ్యాహ్నం ఒంటిగంటయింది.

వడగాలి శబ్దం పిశాచాలు ఒక్కుమ్మడిగా అరుస్తున్నట్టుగా ఉంది. పనివాళ్ళంతా భోజనానికి వెళ్ళిపోయారు. ఎస్టేటంతా నిర్మానుష్యంగా ఉంది. ఉటునుపోక నేనొక్కణ్ణే. నాకు నేనే పోటీగా చదరంగం ఆడుకొంటున్నాను. ఎదురుగా ఉన్నగదిలో వెంకట్ నిద్రిస్తున్నాడు. వాడు నా ఒక్కగానొక్క కొడుకు!

ఇంతలో అలజడి ప్రారంభమయింది. పోర్టికోలోని కుక్కలు మొరగడం ప్రారంభించాయి. వాటితోపాటుగా పంజరాల్లో ఉన్న రామచిలకలు కూడ కేరడం మొదలెట్టాయి. నెమళ్ళ అరుపులు కూడ వినవచ్చాయి. క్రొత్తవ్యక్తులు ఎవరయినా వచ్చి ఉంటారని ఊహించాను. లేచి నిల్చుని, బాల్కనీ నుండి క్రిందికి చూశాను. ఎవరూ లేరక్కడ. అయినా అవన్నీ ఒక్కపెట్టుగా అరుస్తున్నాయి. గార్డెన్‌లోని పూలమొక్కలు నల్లగా మాడిపోయి ఉన్నాయి. ఎవరో ఆ మొక్కల జీవాన్ని లాక్కుపోయినట్టనిపించింది. ఆశ్చర్యపోయాను చూసి. విషయం అర్థంగాక, ఏమయి ఉంటుందన్నది తెలుసుకునేందుకు గబగబా క్రిందికి దిగాను.

కుక్కలు రెండూ అలంగం తిరుగుతున్నాయి. ముందు కాళ్ళతో ఎగిరెగిరిలేస్తున్నాయి. నాలికల్ని బయటికిలాగి, శూన్యంలోనికి రాస్తున్నాయి. ఎవరూ ఉన్నట్టు లేరక్కడ! మరెందుకలా అవి ప్రవర్తిస్తున్నదీ అంతుపట్టలేదు. వాటికి దగ్గరగా నడిచాను. క్షణంలో జరిగిందది! రెండు కుక్కలూ తుళ్ళపడి వెల్లకిలా పడ్డాయి. విలావిలాకొట్టుకొన్నాయి. తాకి చూసేసరికి ప్రాణం విడిచి ఉన్నాయి. వాటి శరీరాల మీద రక్తంలో ముంచితీసిన వేలిముద్రలు!

జీవితంలో తొలిసారిగా భయపడ్డాను- ఆ ముద్రలుచూసి. క్షణంపాటు అచేతున్నయ్యాను. అంతలోనే ధైర్యం పుంజుకొని స్పష్టాస్పష్టంగా వినవస్తున్న శబ్దాల్ని చెవులు రిక్కించుకొని విన్నాను. మువ్వలపట్టీల శబ్దం, గాజులశబ్దం కలగలసి వినిపిస్తూంది. ఎక్కడ్నుంచి అన్నది తెలియడంలేదు. కొద్దిదూరంలో మనిషి పరిమాణంలో సుడిగాలి లేచింది. సుళ్ళు తిరుగుతూ ఆ గాలి పంజరాల్లోని చిలకలకి దగ్గరగా వెళ్తూంది. అనూహ్యమనిపించి, అప్పుడు అర్థమయింది- సుడిగాలికాదది. నీలి ప్రేతాత్మని! నీలి చనిపోయి కాదు, చంపబడి సరిగ్గా ఈనాటికి సంవత్సరమయింది.

మా ఇంటి తోటమాలి కూతురు నీలి. పేరుకి తండ్రి తోటమాలి అయిన పూలతోట సంరక్షణంతా నీలి చూసేది. పూలతోటనే కాదు, కుక్కల్ని, చిలకల్ని, నెమళ్ళని కూడ సంరక్షించేది. వేళపట్టుకు మొక్కలకి నీరుపోయడం, కుక్కలకి, చిలకలకి, నెమళ్ళకి ఆహారాన్ని అందించడం నీలి దినకృత్యం. తోట, తోటలోని ఆ జంతువులు, పక్షులూ నీలి స్నేహితులు. యజమానులమయిన మాతోకంటే, నీలితోనే వాటన్నిటికీ అనుబంధం హెచ్చు.

పదహారేళ్ళ ప్రాయంతో నీలి పచ్చగా, అందంగా ఉండేది. లంగావోణీలో ముద్దుముచ్చటగా ఉండేది. ఆ రోజుల్లోనే, శలవుల్ని గడిపేందుకు ఎస్టేట్‌కి వచ్చాడు వెంకట్. వెంకట్ వయసు ఇరవైయ్యేళ్ళు. సిటీలో ఎం.బి.బి.యస్. చదువుతున్నాడు. తల్లిలేనిలోటునుతెలిసిరాకుండా పెంచుకొస్తున్నాను వాణ్ని. వాణ్ని 'చినబాబు' అని పిలిచేది నీలి. వాడికి కావాల్సిన సదుపాయల్ని అందచేస్తుండేది.

ఎలా కలిసాయో, వాళ్ళిద్దరి మనసులూ కలిశాయి. నీలి, వెంకట్ ప్రేమించుకొన్నారు. వెంకట్‌కి నీలితోడిదే ప్రపంచం. నేనది ఆలస్యంగా తెలుసుకోగలిగాను. తెలుసుకొన్నప్పటికే వాళ్ళ ప్రణయం శృతిమించింది.

సంవత్సరం క్రితం ఇదే రోజు—

ఓ మధ్యాహ్నం వేళ—

పూల మొక్కల నీడన కూర్చొని ఉన్నారు వెంకట్, నీలి. ఇద్దరికిద్దరూ తన్మయంగా ఒకరి

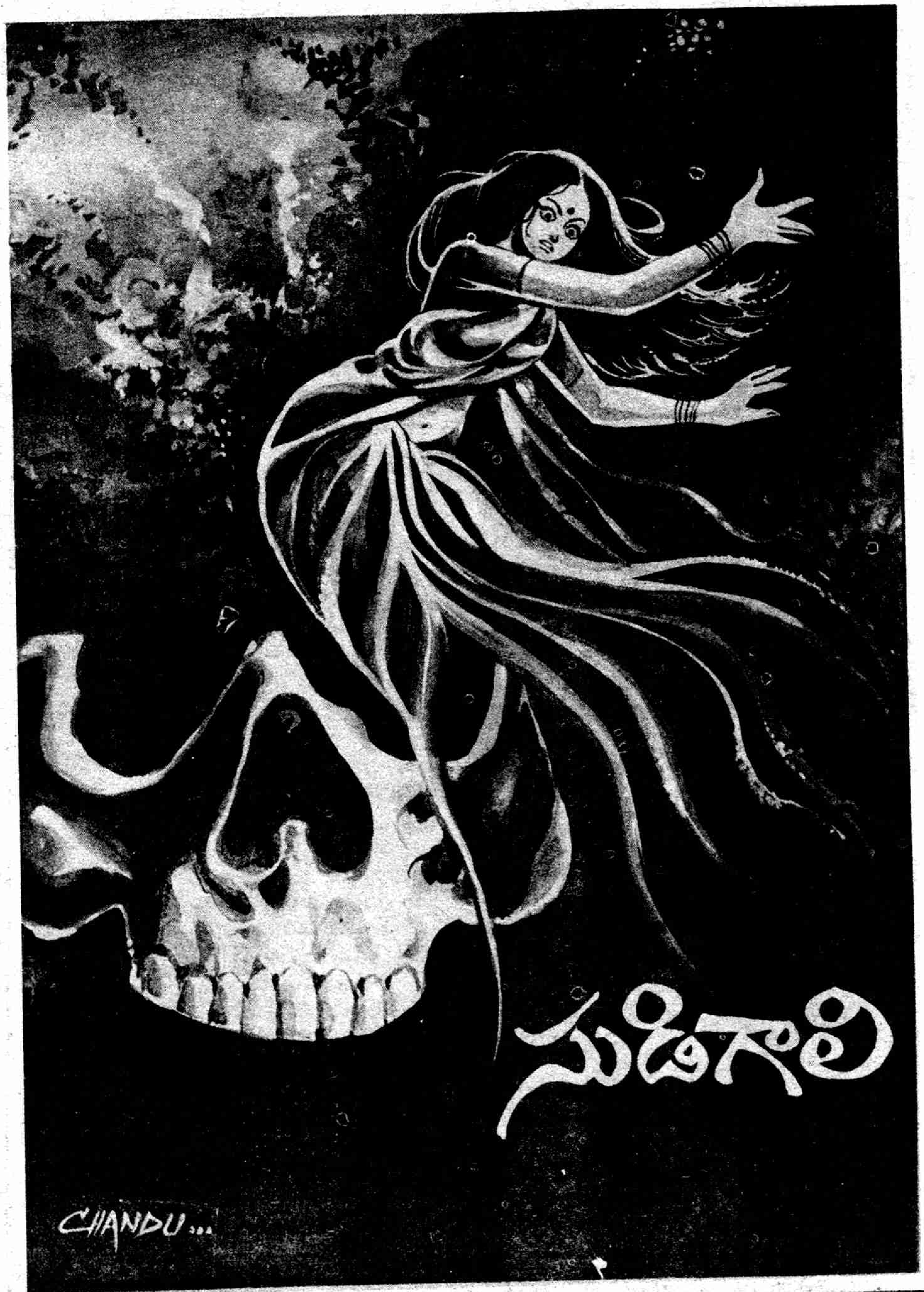

దెయ్యం

కళ్ళల్లోనికి ఒకరు చూసుకొంటూ ఊసులాడు కొంటున్నారు.

నీలి అంటోంది—

"ఈ లోకంలోనే కాదు, ఏ లోకంలో ఉన్నా నిన్నూ, ఈ తోటని, ఆ చిలకల్ని, కుక్కల్ని, నెమలుల్ని విడిచి నేనుండలేను వెంకట్"

ఆ మాటల్ని నేను అతి జాగ్రత్తగా విన్నాను బాల్కనీ పిట్టగోడనానుకొని. వీందుకో నాకవి చాలా అసహ్యమనిపించాయి. ఓ పనిపిల్ల, కలవాడు కలగలని మాట్లాడుకోవాల్సిన మాటలు కావవి అన్పించాయి. నీలి పరం వెంకట్ కాకూడదనిపించింది. అందుకు సిద్ధంగా ఉన్నాను. నా చేతిలో రివాల్వర్ ఉంది. దాన్ని గురిపెట్టాను నీలికి. ఆ క్షణంలో నాకు నా ఆస్తి, అంతస్తు గుర్తుకున్నాయిగాని, ప్రేమ, జాలి, దయలాంటివి గుర్తుకురాలేదు. ట్రిగ్గర్ నొక్కాను. గుండు దూసుకుపోయింది. బాధగా అరిచి నీలి కుప్ప కూలిపోయింది. తర్వాత రివాల్వర్ని జాగ్రత్త చేసి, ఏమీ తెలియనివాడిలా కిందికి దిగొచ్చి, తోటలోనికి వెళ్ళి చూశాను. రక్తం మడుగులో నీలి. కళ్ళు విప్పార్చుకొని చనిపోయిఉంది.

నీలి చనిపోవడానికి కారణం నేనని-వెంకట్కి, నీలి తండ్రికి, ఎస్టేట్లోని వాళ్ళందరికి తెలుసు. అయితే ఏ ఒక్కరూ పెదవివిప్పి నన్నా విషయంలో ప్రశ్నించలేదు. ప్రశ్నించరన్న సంగతీ నాకు తెలుసు. కారణం, నన్నెదిరించి ఈ ఎస్టేట్లో ఎవరూ జీవించలేరు.

పంజరానికి దగ్గరగా సుడిగాలి చేరుకొంది. అదృశ్యహస్తమేదో వాటి తలుపుల్ని తెరిచింది. బయటికి నడిచొచ్చి, ఏ ఆధారంలేక గాలిలో నిలుచున్నాయి చిలకలు. సుతిమెత్తగా నిమురుతున్నట్టుయి అవి వొదిగిపోతున్నాయి. నేను పరుగెత్తానక్కడికి. అంతే! టపటపా రెక్కలు కొట్టుకొంటూ నేలరాలి చనిపోయాయి. ప్రతి చిలక శరీరంపై రక్తంలో ముంచితీసిన వేలిగుర్తులు నామాలుగా ఏర్పడి ఉన్నాయి.

సందేహంలేదు. నీలి ప్రేతాత్మ నిర్వాహణిదంతా అనుకొన్నాను. తనలోకానికి వీళ్ళందరినీ తరలించుకు పోతూందనిపించింది. ఏ లోకంలో ఉన్నా వీళ్ళందరూ తనకి కావాలన్నది స్పష్టమయింది.

సుడిగాలి నెమలులున్న దిశగా ప్రయాణిస్తూంది. అంతే నెమలులు కూడ ఇంకెంతోసేపు బ్రతికి ఉండవు. ఆ సంగతి తెలుస్తూంది. అయితే వాటిని నేను పోగొట్టుకో దలచలేదు. నెమలుల్ని నేను ప్రత్యేకించి ఢిల్లీ నుండి తెప్పించుకొన్నాను. అవి చాలా అందమయినవి. నాకిష్టమయినవి. నెమలులు తర్వాత నేను ఇష్టపడేవి చదరంగాన్ని మాత్రమే! చదరంగ విద్యను నానుండి వేరు చేయలేదు నీలి. కాకపోతే నెమలుల్ని, వెంకట్ని...

—ఆ ఆలోచన రాగానే పిచ్చెత్తిపోయాను నేను. నీలిని వెంటాడి తీరాలి. మళ్ళీ చంపితీరాలనుకొన్నాను. గబగబా గదిలోనికి చేరుకొని, ఫోంబెడ్ కిందనున్న రివాల్వర్ని అందుకొన్నాను. విప్పిచూశాను. గుళ్ళతో ఫుల్అయి ఉంది రివాల్వర్. తీసుకొని కిందికి పరుగుతీశాను. గార్డెన్లో నెమలుల్ని వెంటాడుతూంది సుడిగాలి. అవి భయంతోనో, ఆటగానో పరుగుతీస్తున్నాయి గాలి చేతికి చిక్కడంలేదు. నేను స్థిరంగా ఒకచోట నిల్చుని గమనిస్తున్నాను. సుడిగాలికి గురిచేసి రివాల్వర్ని ఉంచాను. లిప్తపాటు పట్టలేదు, నెమలులు చనిపోవడానికి. అవి నేలను కరుచుకొని అచేతనమయిపోయాయి. వాటి మీద కూడ రక్తంలోముంచి తీసిన వేలిముద్రలు! నా నిస్సహాయతకి నేనే సిగ్గుపడ్డాను.

సుడిగాలి పరుగుతీస్తూంది. ఇప్పుడది ఎక్కడికి వెళ్ళేదీ నాకు ఖచ్చితంగా తెలుసు. మేడమీదికి చేరుతుంది. మేడమీది గదిలోపడుకొన్న వెంకట్ను చేరనుంది. క్షణం ఆలస్యం చేయలేదు నేను. గాలిని అనుసరించాను. గురిచూసి కాల్చడానికి ఎంత ప్రయత్నించినా వీలు పడడంలేదు. సరాసరి వెంకట్ గదిలోనికి చేరిందది. వెంకట్పై బోర్లా వాలింది. చిత్రంగా అది మానవాకారాన్ని ధరించింది. నీలిగా అవతరించింది. వెంకట్ కళ్ళు తెరిచాడు: ఆ కళ్ళలో ఆశ్చర్యం కొట్టొచ్చినట్టుగా కన్పిస్తూంది. పెదవులు కదుపుతున్నాడు వాడు. మాట్లాడుతున్నాడో, ముద్దు చేస్తున్నాడో తెలియడంలేదు. జాప్యం చేయకూడదనిపించింది. ట్రిగ్గర్ని ప్రెస్ చేశాను. ఒకటిగా ఆరు గుళ్ళు బయటికివచ్చాయి. నీలిని తూట్లు తూట్లు చేశాయి. వీపునుండి నీలి గుండెల్లోనికి సరాసరి చేరిఉంటాయవి.

కొద్దిసేపటి తర్వాత—

గుళ్ళశబ్దం హోరు తగ్గింది. నిశ్శబ్దంగా ఉంది. ఆ నిశ్శబ్దంలో సన్నని నవ్వు వినవచ్చింది. నీలి మాయమయింది. ఆతంగా వెంకట్ దగ్గరికి నడిచి చూశాను. వెంకట్ ఎక్కిళ్ళుపడుతున్నాడు. నావేపు జాలిగా చూస్తున్నాడు. వాడి ముఖంలోకి చూస్తూ, ధైర్యం చెబుతున్నట్టుగా వాడి గుండెల మీద నా అరచేతిని ఉంచాను. వాడి కనుకొలకల్లో నీళ్ళు కన్పించాయి. నా అరచేతిని, వాడి గుండెలమీంచి ముఖంమీదికి పోనిచ్చి, వాడి కన్నీళ్ళను తుడిచాను. అప్పుడు వాడి ముఖాన్ని తేరిపారజూసి షాక్ తిన్నాను. వాడి ముఖంమీద కూడ రక్తంలో ముంచితీసిన వేలిముద్రలు!! నా చేతిని చూసుకొన్నాను అయోమయంగా. నా చేయి రక్తంలో ముంచితీసినట్టుగాఉంది. వేళ్ళ చివర్లనుండి రక్తం చారికలుకట్టి కారుతూంది. ఈ రక్తంఎక్కడిది? తలబ్రద్దలవుతూండగా వెంకట్ గుండెవేపు చూశాను. అక్కడంతా రక్తమయం. ఆరు గుళ్ళు వాడి గుండెను ముక్కలు ముక్కలు చేశాయి. కాల్చిన గుళ్ళు నీలి వీపును చీల్చి, వెంకట్ గుండెను చేరాయని తెలుస్తోంది. ఇదెలా సాధ్యం?! అన్పించింది.

నిర్జీవంగా వెంకట్ చూస్తున్నాడు నావైపు.

మీరేంచేస్తారు ?

'స్రవంతి' నెం: 2 లో 'మీరేంచేస్తారు?' శీర్షికలో ఇచ్చిన ప్రశ్నకి ఎన్నికైన సమాధానాలు.

1 డ్రైవరు, కండక్టరు సీట్లుతప్ప మిగిలిన 100% సీట్లు తెలుగింటి ఆడపడుచులకు మాత్రమే కేటాయిస్తాను. మంచి అనుభవమున్న డ్రైవరును అంటే 50 నుండి 55 ఏళ్ళమధ్య వయస్కుణ్ణే నియమిస్తాను. ఎందుకంటే బస్సుకు గ్యారంటీ, నేనే కండక్టరును కాబట్టి ఇంకో విషయంలో పోటీఉండదు. 'తెలుగు విద్యార్థినుల' సౌకర్యార్థం కొన్ని ముఖ్యమైన 'తెలుగు మహిళా కళాశాల'ల్ని కలిపేటట్లు బస్సురూటు నిర్ణయిస్తాను. తెలుగు చిల్లర... సారీ! చిల్లర కోసం మన తెలుగు మహిళలు ఇబ్బంది పడకుండా వుండేందుకు, 50 పై, 75 పై, ఒక రూ...ఇలా ఉండేట్లు టిక్కెట్లు ఏర్పాటు చేస్తాను. 'తెలుగు బహుమతులు' పథకంలో మన అన్నగారు ఎలాంటి బస్సులిస్తారో ఏమో, అందుకని అర్జెంటుగా పై పథకంలో ఇచ్చిన బస్సులకోసం 'తెలుగు ఉచిత ఆటోమొబైల్ సంస్థని' ఏర్పాటు చేయవలసిందిగా ముందుగానే విజ్ఞాపన పత్రాన్ని సమర్పిస్తాను.

—యం. వెంకటరెడ్డి (గచ్చిబౌలి, రంగారెడ్డి)

2 'చైతన్య రథం' అని పేరుపెట్టి, ఒక్క రూపాయికే ఎంత దూరమయినా తీసుకెడతాను. అందులో మా బంధు మిత్రులకు ఉద్యోగాలిచ్చి, వచ్చిన లాభంలో తొమ్మిదోవంతు దేవుడికిస్తాను. వరద బాధితులుంటారు కదా వాళ్ళకి కొంచెం! బస్సులోనే సినిమాలు! ఆడపడచులకు బస్సులో భద్రత కల్పిస్తాను. ఎలక్షన్లనో ప్రచారానికి ఉచితంగానే ఇస్తాను.

బస్సుకి మాత్రం రోజుకోరంగు కొట్టిస్తా!

—పి. పద్మావతి (కడప)

3. తెలుగు పత్రికలో తెలుగుప్రకటన ఇస్తాను- తెలుగు డ్రైవరు, తెలుగు కండక్టరుకోసం.

- తెలుగు ప్రజలకు సేవలను అందించే తెలుగు వారిని ఎన్నికచేస్తాను.
- తెలుగుదేశం నాయకుని సొంతవూరునుంచి భాగ్యనగరం వరకు నడిపిస్తాను.
- తెలుగుఆడబడుచులకుసగంసీట్లుకేటాఇస్తాను.
- బస్సులో తెలుగుదేశం నాయకుని వీడియో కేసెట్స్ని పెట్టిస్తాను.
- ముఖ్యమంత్రిగారిచేత ప్రారంభం చేయిస్తాను.
- బస్సు ఎక్కేప్పుడు ముఖ్యమంత్రిగారి డైలాగ్స్ వినిపిస్తాను.
- బస్సు దిగేటప్పుడు అన్నగారి చిత్రపటాల్ని పంచిపెడతాను.
- సం॥లో ఎక్కువగా ప్రయాణం చేసిన వారికి తెలుగు'ప్రయాణికుడు' అవార్డును అన్నగారి చేత ఇప్పిస్తాను.
- తెలుగు లాభాలను తెలుగుప్రజలకోసం ఖర్చు పెడతా? —ఎన్నంశెట్టి వెంకటప్రభాకరరావు (గుడివాడ-521301)

4. నేను పాతఇనుపసామానుకి ఆబస్ని అమ్మి, వరద బాధితుల సహాయనిధికి పంపిస్తాను.

—పి. శివరామకృష్ణ (ఖమ్మం)